

DZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Nr. 27.

KATOWICE, dnia 9. października 1922.

Rok 1922.

- TREŚĆ: 99. Rozporządzenie z dnia 3. października 1922 r. w przedmiocie zmiany pruskiego ministerjalnego rozporządzenia z dnia 18. lutego 1902 o prowadzeniu aptek.
100. Rozporządzenie z dnia 3. października 1922 r. w przedm. podwyższenia kosztów utrzymania chorych w zakładach dla umysłowo chorych w Rybniku i Lublińcu i w domu kalek w Lublińcu.
101. Rozporządzenie z dnia 26. września 1922 w przedmiocie zmiany systemu aprowizacyjnego.
102. Rozporządzenie z dnia 3. października 1922 r. w przedmiocie ochrony lokatorów oraz lichwy i spekulacji mieszkaniowej.
103. Rozporządzenie z dnia 3. października 1922 r. w przedmiocie podatku obrotowego
104. Rozporządzenie z 3. października 1922 r. w przedmiocie utworzenia Tymczasowej Izby Rolniczej Śląskiej.
105. Rozporządzenie z dnia 3. października 1922 r. w przedmiocie uchylecia rozporządzenia z dnia 12. września 1922 r (Dz. Ust. Śl. Nr. 22, poz. 79).

99.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.

w przedmiocie zmiany pruskiego ministerjalnego rozporządzenia z dnia 18. lutego 1902 r. o prowadzeniu aptek.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4. ust. 17 i art. 5. tejże Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

§ 2. ustęp 3. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 18. lutego 1902 otrzymuje brzmienie następujące:

Dom, w którym mieści się apteka, musi na zewnątrz nosić napis „Apteka“ i mieć obok wejścia do apteki przeznaczony dla niej dzwonek nocny. Oznaczenia w języku niemieckim są obok tego dopuszczalne.

Art. 2.

§ 31. powołanego rozporządzenia zmienia się, jak następuje:

Wskazówka (sygnatura) musi zawierać w języku polskim wyraźnie i czytelnie:

- oznaczenie wydawającej apteki,
- dzień przyrzadzenia lekarstwa,
- przepis użycia lekarstwa.

Przepis użycia wolno pozatem umieścić także w języku niemieckim.

Oprócz tego na wskazówce muszą być podane części składowe lekarstwa oraz nazwisko chorego, o ile to z przepisu wynika.

Art. 3.

Postanowienia powyższe obowiązują również w części cieszyńskiej Województwa Śląskiego.

Art. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

100.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.

w przedmiocie podwyższenia kosztów utrzymania chorych w Zakładach dla umysłowo chorych w Rybniku i Lublińcu i w domu kalek w Lublińcu.

Na mocy ustępu 3 art. 40 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4 ust. 3 tejże Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Liczba 1. postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30. listopada 1910 (Min. Blatt 333) w przedmiocie taryfy kosztów szpitalnych dla ubogich, do zwrotu których obowiązane są Związki dla ubogich, otrzymuje pod literą a i b następujące brzmienie:

- dla osób powyżej lat 14 w klasie II marek 50;
- dla osób poniżej lat 14 w klasie II marek 40;

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje wstecz od 1. lipca 1922 r.

Wojewoda Śląski:
J. Rymer.

101.

Rozporządzenie

z dnia 26. września 1922 r.

w przedmiocie zmiany systemu aprowizacyjnego.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497), uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4 ust. 3 tejże Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Znosi się dotychczasowy system zaopatrywania całej ludności Województwa Śląskiego w cukier i w mąkę po cenach niższych.

Art. 2.

Uprawnionymi do poboru mąki i cukru po cenie niższej są głowy rodzin prowadzące własne gospodarstwo domowe mające w miesiącu wrześniu nie więcej 18 000 Mk. n. miesięcznego dochodu łącznie z dochodami członków rodziny, żyjących we wspólnym gospodarstwie. Granica dochodu podwyższona się o 500 Mk. na każdego członka rodziny.

Dla pozostałej ludności będzie wydawał Wydział Aprowizacyjny mąkę i cukier na kartki po cenach własnych zakupu.

Art. 3.

Kto w jakikolwiek sposób będąc na podstawie art. 2. nie uprawnionym do poboru mąki i cukru po cenach niższych, je pobiera, jest odpowiedzialny materialnie gminie za szkodę przez to jej wyrządzoną a oprócz tego będzie karany więzieniem do 6 miesięcy lub grzywną do 250 000 Mk. n. o ile na podstawie istniejących przepisów nie podlegałby jeszcze ostrzejszej karze.

Art. 4.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Wojewodzie.

Art. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. listopada b. r.

Wojewoda Śląski:
J. Rymer.

102.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.

w przedmiocie ochrony lokatorów oraz lichwy i spekulacji mieszkaniowej.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497), uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy artykułu 4. ustęp 2. tejże Ustawy Konstytucyjnej po-

stanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Art. 1. rozporządzenia z dnia 28. czerwca 1922 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 3, poz. 11) uzupełnia się aż do dalszego uregulowania jak następuje:

§ 1.

Dodatki do czynszu mieszkaniowego wynoszą od 1. października 1922 r. 500% od czynszu z dnia 1. lipca 1914 roku.

Przy ubikacjach służących dla handlu i przemysłu dodatek wynosi 1000% od czynszu z dnia 1. lipca 1914.

§ 2.

Wysokość czynszu za pokoje nie meblowane musi odpowiadać tej części czynszu głównego, która przypada w stosunku do głównego czynszu na pokoje nie meblowane. Za pozostawienie mebli do użytku wolno do czynszu mieszkaniowego umówić dodatek, który przy ubikacjach, zwyczajnie umeblowanych nie może przekraczać 200—400%, a przy ubikacjach luksusowych 400—600% od czynszu mieszkaniowego.

Na przebudowanie lub przekazanie ubikacji służących do mieszkania, na biura, wszelkiego rodzaju wolno za zgodą Urzędu Wojewódzkiego tylko wtenczas pozwolić, jeżeli starający się o to pozwolenie odda w to miejsce równowartościowe i równo wielkie nowe mieszkanie. Wyjątek stanowi się dla biur i zastępstw rządów zagranicznych, dla biur międzypaństwowych instytucji, dla biur władz Rzeczypospolitej Polskiej, Województwa, powiatów i gmin.

§ 4.

Urzędom mieszkaniowym wolno pobierać na pokrycie kosztów własnych za przekazanie ubikacji lokatorom od tychże 5% rocznego czynszu najmu.

§ 5.

Żadnym władzom i gminom nie wolno pobierać za jakiegokolwiek pozwolenie co do mieszkań lub innych ubikacji lub za przekazanie takowych z jakiegokolwiek bądź powodu lub na jakikolwiek bądź cel pieniędzy lub innych odszkodowań.

§ 6.

Kto za opuszczenie oraz odstąpienie mieszkania lub wystąpienie się o mieszkanie sobie lub osobie trzeciej każe przyrzec lub przyjmie korzyść majątkową w jakiegokolwiek bądź formie, np. przez sprzedanie mieszkania lub innych ubikacji, przez odstąpienie mieszkania pod warunkiem odkupienia mebli itd. ulegnie karze od trzech miesięcy więzienia i grzywnie do 500 000 marek. Można orzec także na utratę praw obywatelskich.

Usiłowanie będzie karane jak czyn dokonany.

Przy okolicznościach łagodzących można orzec na więzienie lub grzywnę.

§ 7.

W urzędach mieszkaniowych wolno zatrudniać tylko osoby, którym przysługuje obywatelstwo polskie.

Art. 2.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Wojewodzie.

Art. 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:
J. Rymer.

103.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.
w przedmiocie podatku obrotowego.

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69 poz. 449) oraz art. 4 ust. 7 tejże Ustawy Konstytucyjnej stanowią w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Utrzymuje się w mocy ustawę o podatku obrotowym (Umsatzsteuergesetz) z 24. grudnia 1919 r. R. G. Bl. str. 2157) w brzmieniu zmienionem ustawami z 18. sierpnia 1920 r. (R. G. Bl. str. 1607) i 8. kwietnia 1922 r. (R. G. Bl. str. 373) oraz wydane do rzeczony ustawy przepisy wykonawcze z 12. czerwca 1920 r., 3. grudnia 1920, 10. marca 1921, 31. marca 1922 i 13. maja 1922 r. (Centr. Dz. dla Niem. Rz. Str. 937/1920, 1549/1920, 187/1921, 143/1922 i 189/1922) z tem, że przewidziana w przepisach o podatku obrotowym a) kompetencja Rady Rzeszy (Reichsrat) przechodzi na Radę Wojewódzką, b) kompetencja Ministra Skarbu Rzeszy (Reichsminister der Finanzen) przechodzi na Wojewodę Śląskiego, c) kompetencja Trybunału Skarbowego Rzeszy (Reichsfinanzhof) przechodzi na Senat Administracyjny Sądu Apelacyjnego Województwa Śląskiego.

Nadto przy stosowaniu przepisów o podatku obrotowym należy mieć na uwadze że pod wyrażeniami: Inland rozumieć należy: część górnosłaską Województwa Śląskiego, Landesbehörde: Wojewoda, Landesfinanzamt: Wydział Skarbowy, Reichs- und Staatsbehörden: władze Rzeczypospolitej Polskiej i Województwa Śląskiego, wreszcie pod wyrażeniem Deutsch, Deutsche rozumieć należy: polski, Polacy, czyli obywatele Państwa Polskiego.

Zarazem tracą moc wszelkie w przepisach wykonawczych lub w rozporządzeniach do ustawy o podatku obrotowym przewidziane zwolnienia, ulgi, wyjątki, podlegające na należeniu do niemieckiego Związku (banków, bankierów, kas oszczędności, rewizorów itp.), wszelkie przez niemieckie związki, firmy, izby handlowe itp. wydane poświadczenia i poparcia na uzasadnienie i dozwoleń takich wyjątków, wszelkie wreszcie przez niemieckie skarbowe władze i urzędy wydane uwolnienia od podatku obrotowego, ogólnego lub zbytkowego (lub dozwoleń jakichkolwiek ulg, wyjątków lub względów.

Art. 2.

Z przychodu podatku obrotowego przeznacza Skarb Wojewódzki 25% gminom, w których przedsiębiorstwo, fabrykacja albo produkcja się znajduje, za ich uczestnictwo przy wymiarze i ściąganiu tego podatku i połączone z tem wydatki.

Podział na interesowane gminy udziału gminnego, który wpłynął z przedsiębiorstw płacących podatek (przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe) a posiadających swą siedzibę względnie miejsce produkcji w kilku gminach, następuje na podstawie pobrań i płac, płaconych w poszczególnych gminach Województwa, z wyjątkiem płac indywidualnych, przekraczających sumę 500 000 marek.

Art. 3.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Wojewodzie.

Art. 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

J. Rymer.

Wojewoda Śląski:

104.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.

w przedmiocie utworzenia Tymczasowej Izby Rolniczej Śląskiej.

Na mocy ustępu 3. art. 40 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497) uzupełnionego ustawą z dnia 30. lipca 1921 r. (Dz. Ust. Rz. P. z r. 1921 nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4 punkt 9 tejże Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Celem korporatywnego zorganizowania stanu rolniczego powołuje się do życia Tymczasową Izbę Rolniczą Śląską, która na zasadzie ustawy o Izbach Rolniczych z dnia 30. VI. 1894 r. przy uwzględnieniu niżej ogłoszonych zmian aż do czasu wprowadzenia przez Sejm Śląski odnośnej ustawy polskiej wykonywać będzie obowiązki i prawa przekazane, do chwili zmiany suwerenności na górnosłaskim terytorium Województwa Śląskiego, Izbie Rolniczej w Wrocławiu.

Art. 2.

Wszędzie, gdzie w ustawie o Izbach Rolniczych z dnia 30. VI. 1894 r. mowa jest o Naczelnym Prezesie, o Ministrze, o Radzie Ministrów lub Królu, na miejsce tychże wstępuje Wojewoda i Rada Wojewódzka.

Art. 3.

W czasie organizacji Izby Rolniczej zawiaduje sprawami należącymi do jej właściwości komisaryczny Prezes i komisaryczny Zarząd, składający się z 8-miu członków i 5-ciu zastępców. Komisaryczny Prezes i komisaryczny Zarząd wykonują samodzielnie prawa i obowiązki Tymczasowej Izby Rolniczej względnie Prezesa i Zarządu. Ich postanowienia obowiązują Śląską Izbę Rolniczą powstałą z wyborów.

Art. 4.

W porozumieniu z Radą Wojewódzką mianuje Wojewoda komisarycznego Prezesa oraz członków komisarycznego Zarządu i ich zastępców. Z list kandydatów przedłożonych na wezwanie przez Centralny Związek Śląskich Kółek Rolniczych w Mysłowicach, Towarzystwo Rolnicze na Ks. Cieszyńskie w Cieszynie, Hauptverband der deutschen Landwirte in Polnisch-Oberschlesien w Katowicach, Land- und Forstwirtschaftsgesellschaft w Bielsku, mianuje Wojewoda przestrzegając postanowienia §§ 5 i 6 ustawy z dnia 30. VI. 1894, członków i zastępców według następującego klucza:

z listy C. Z. Śl. K. R.	2 członków i jednego zastępcy
„ „ Tow. Roln.	1 członek „ „ „
„ „ H. d. d. L. i P. Schl.	1 czł. „ „ „
„ „ L. u. F. G.	1 członek „ „ „

Trzej dalsi członkowie i jeden ich zastępca zamianowani będą z pośród rolników niezorganizowanych.

Art. 5.

§ 2 ustawy o Izbach Rolniczych z dnia 30. VI. 1894 roku otrzymuje następujące uzupełnienie:

Izba Rolnicza wykonuje w swym okręgu nadzór na hodowcami i Związkami hodowców trudniącymi się hodowlą zwierząt gospodarskich lub produkcją ziemiopłodów, o ile ci hodowcy lub Związki wprowadzają w obrót handlowy swe produkty jako materiał uszlachetniony. Izba Rolnicza decyduje o kwalifikacji tych produktów, może jednakże przelać częściowo lub całko-

wicie wykonywanie kwalifikacji na hodowców lub Związki hodowlane, stojące pod jej kontrolą.

Izba Rolnicza ma prawo ściągania od hodowców względnie Związków hodowlanych odpowiedniego odszkodowania za wykonanie tego nadzoru.

Izba Rolnicza urządza samodzielnie niższe szkolnictwo rolnicze i instytucje pokrewne, oraz wykonuje nad komunalnymi i prywatnymi szkołami kontrolę.

Nadzór nad szkołami urządzonemi lub nadzorowanemi przez Izbę Rolniczą przysługuje Wojewodzie.

Art. 6.

Tymczasowa Śląska Izba Rolnicza posługuje się pieczęcią według wzoru nr. 3 ustawy z dnia 1./VIII. 1919 r. Dz. U. Rz. Nr. 69, poz. 416, zaopatrzoną napisem „Śląska Izba Rolnicza“.

Art. 7.

Tymczasowa Śląska Izba Rolnicza wypracuje najpóźniej do 6-ciu miesięcy po jej utworzeniu projekt ustawy w przedmiocie Śląskiej Izby Rolniczej celem przedłożenia go Sejmowi Śląskiemu do uchwalenia za pośrednictwem Rady Wojewódzkiej.

Art. 8.

Moc obowiązującą ustawy o Izbach Rolniczych z dnia 30. czerwca 1894 r. zarazem ze zmianami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu rozciąga się na Cieszyńską część Województwa Śląskiego. Równocześnie tracą moc obowiązującą sprzeczne z tem przepisy.

Art. 9.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Wojewodzie.

Art. 10.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.

105.

Rozporządzenie

z dnia 3. października 1922 r.

w przedmiocie uchylenia rozporządzenia z dnia 12-tego września 1922 r. (Dz. U. Śl. Nr. 22; poz. 79).

Na mocy ustępu 3. art. 40. Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15. lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. Nr. 73, poz. 497), uzupełnionej ustawą z dnia 30. lipca 1921 roku (Dz. Ust. Rz. P. z 1921 r. Nr. 69, poz. 449) oraz na mocy art. 4 ustęp 2 i 16 tejsze Ustawy Konstytucyjnej postanawiam w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

Art. 1.

Znosi się rozporządzenie z dnia 12. września 1922 (Dz. Ust. Śl. Nr. 22, poz. 79) i wprowadza się napowrót w życie art. 5 rozporządzenia z dnia 14. czerwca 1922 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 1, poz. 9) w pełnym brzmieniu.

Art. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1. września 1922 r.

Wojewoda Śląski:

J. Rymer.